

Några av dessa incidenter står i Koranen och falska ursäkter kan man läsa om hur al-Munaafiqoon hycklarna som ville slippa obligatoriska skyldigheter som att kämpa för Allah osv.

(1)

Allah säger:

“De kommer att urskulda sig [på nytt] när ni återvänder till dem [från fälttåget]. Säg: ”Urskulda er inte - vi kommer inte att tro er. Allah har låtit oss veta hur det är fatt med er. Allah och Hans sändebud kommer att iaktta era handlingar och ni skall till sist föras åter till Den som känner allt det som är dolt för människor och det som de kan bevittna, och då skall ni veta vad era handlingar [var värda].””
(([Koranen al-Tawbah 9:94]))

Ibn Katheer - må Allah vara barmhärtig med honom - sade:

Här konstaterar Allah att när Muslimerna återvände från Madeenah, så hade al-Munaafiqoon många ursäkter.

“Säg: ”Urskulda er inte - vi kommer inte att tro er. ” detta betyder, vi kommer inte att acceptera det som sanning. “ Allah har låtit oss veta hur det är fatt med er ” detta betyder, Allah har redan berättat till oss om er. “ Allah och Hans sändebud kommer att iaktta era handlingar ” detta betyder, era handlingar kommer att bli väl kända för människorna i denna värld. “ och ni skall till sist föras åter till Den som känner allt det som är dolt för människor och det som de kan bevittna, och då skall ni veta vad era handlingar [var värda] ” detta betyder, och Han kommer att informera er om era handlingar, både bra och dåliga, och kommer att kräva er räkning därefter.

Ka'b ibn Maalik - må Allah välsigna honom - förklarade vad som hände när han stannade efter från kampanjen till Tabook. Han sade:

“När jag hörde att Profeten - frid vare över honom - var på väg tillbaks från Tabook blev jag fylld av ånger, så jag började tänka ut en lögn som jag kunde berätta så att jag skulle komma undan hans vrede och jag rådfrågade några av mina släktingar. När jag hörde att Profeten - frid vare över honom - var framme så kunde jag inte komma på någon lögn så jag sa sanningen. Nästa morgon kom Profeten - frid vare över honom - fram till Madeenah, och det första han brukade göra när han kom tillbaka från en resa var att gå till moskén. Han bad två

rak'ah där och satte sig för o vänta på människorna. När han gjorde det så kom alla som hade stannat efter o kom på en massa ursäkter o svor hur dem inte kunde följa med. Det var ett åttiotal av dessa män.

Profeten - frid vare över honom - accepterade deras ursäkter o bad Allah att förlåta dem, deras hemlighet lämnade Profeten - frid vare över honom - till Allah att döma. Så kom jag fram till honom (sas) o sa min salam o log, han log tillbaka precis som om en arg person ler tillbaka sedan sa han: 'Kom här.' Så jag gick fram o satte mig framför honom. Han sa, 'Vad stannade du efter för? Köpte du inget att rida på? Jag sa, 'Ja. Vid Allah, om jag satt med någon annan i denna värld, så skulle jag komma undan lätt med en lögn för jag var skicklig i argument. Men vid Allah, jag vet att om jag ljuger för dig så kommer du att acceptera, men sedan skulle Allah rikta ditt vrede mot mig.

Men om jag berättar sanningen för dig, som kommer att göra dig arg, så hoppas jag att Allah förlåter mig för det. Vid Allah, jag har ingen ursäkt. Jag har aldrig blivit starkare eller rikare för att stanna efter.' Profeten - frid vare över honom - sa: 'Vad gällande denna sak så har han berättat sanningen. Ställ dig upp o vänta tills Allah bestämmer vad gällande dig' Så jag steg upp, och några män från Banu Salimah ställde sig upp med och sa, 'Vid Allah, vi har aldrig sett dig begå nån synd innan denna. Hur kommer det sig att du inte gav nån ursäkt till Profeten - frid vare över honom - precis som alla andra gjorde som stannade efter? Det hade varit tillräckligt för Profeten - frid vare över honom - att be Allah att förlåta dig för din synd.' Vid Allah, dem fortsatte tills jag ville gå o säga en lögn för mig själv. Sedan frågade jag dem,

Finns det någon annan som är i samma situation som mig?' Dem sa, 'Ja, det finns två män som sa något liknande till vad du sa o de fick samma svar. Jag sa, 'Vilka är de?' Dem sa: 'Muraarah ibn al-Rabee' al-'Amri och Hilaal ibn Umayyah al-Waaqifi.' Dessa två män var väldigt rättfärdiga män som var med vid slaget i Badr och hade perfekta karaktärer. Jag blev tyst när dem nämndes till mig." ((Rapporterad av al-Bukhari))

När Allah nämnde dem som sa lögn till Profeten - frid vare över honom - och gav falska ursäkter för deras frånvaro, Han nämnde dem på det värsta sätt som nått kan nämnas:

"De kommer att urskulda sig [på nytt] när ni återvänder till dem [från fälttåget].
Säg: "Urskulda er inte - vi kommer inte att tro er. Allah har låtit oss veta hur det är fatt med er. Allah och Hans sändebud kommer att iaktta era handlingar "
((Koranen al-Tawbah 9:94))

(2)

Allah säger:

“Och att några av dem sade: ”Invånare i Yathrib!” Ni kan inte hålla stånd här [mot fienden]. Återvänd därför [till staden]!” Och några av dem bad Profeten om tillåtelse [att återvända och] sade: ”Våra hem är utan sydd.” Men de var inte utan skydd - vad de ville var att komma bort från [striden].” (([Koranen al-Ahzaab 33:13]))

Detta var ursäkten som al-Munaafiqoon använde sig av för att komma bort från striden av al-Ahzaab och gå tillbaka till deras hem, påstod att husen var oskyddade. Deras ursäkt var oacceptabel, för att dem ville verkligen inte skydda deras hem; den riktiga anledningen var att dem ville fly. Allah säger: ”Ni kan inte hålla stånd här [mot fienden]. Återvänd därför [till staden]!” Och några av dem bad Profeten om tillåtelse.” En rapport från Ibn Abbas - må Allah vara nöjd med honom - säger att dem sa: ”Vi är rädda att våra hus kommer att bli rånade.” Detta var bekräftat av mer än en av de lärda. Dem använde denna ursäkt o sa att fienden skulle råna deras hus om de kom fram dit så dem ville dit o skydda husen mot fienden. Allah sa:

“ Men de var inte utan skydd ” - det var inte som de påstod. “ vad de ville var att komma bort från [striden]” - d.v.s. rymma från striden. ((Tafsir Ibn Katheer))

(3)

Allah säger:

“Bland dem fanns några som sade: ”Ge mig tillstånd [att stanna hemma] och bespara mig denna svåra prövning!” [Redan deras begäran innebär att] de har satts på prov och inte bestått [provet]! Helvetets [lågor] kommer helt visst att innesluta förnekarna [som en mur] .” (([al-Tawbah 9:49]))

Ibn Katheer - må Allah vara barmhärtig med honom - sade: Allah säger, och bland al-Munaafiqeen kommer det att finnas dem som säger, O Muhammed, Ge mig lov att stanna

efter från denna prövning o att jag slipper gå ut i strid med dig, p.g.a. de unga kvinnorna av Romanerna. Allah säger: " de har satts på prov " detta betyder, att dem kommit in en prövning (fitnah) genom deras sägelse. Muhammed ibn Ishaq rapporterade att Az-Zuhri, Yazeed ibn Roomaan, 'Abd-Allaah ibn Abi Bakr, 'Aasim ibn Qutaadah och andra sa: En dag när han förberedde sig att gå ut i strid med Romanerna, Profeten (sas) sa till Al-Jadd ibn Qays, broder till Bani Salimah, "O Jadd, vad tycker du om att gå ut i strid med Bani'l-Asfar (romanerna)?" Han sa, "O Allahs sändebud, kan du ge mig lov att stanna efter och inte ge mig denna prövning (fitnah)? För vid Allah, bland mitt folk så finns det ingen som blir mer frestad av kvinnor än jag, jag är rädd att jag träffar kvinnor från Bani'l-Asfar så kanske jag inte kontrollerar mig själv." Profeten - frid vare över honom - vände sig iväg från honom o sa, "Du får stanna efter." Det uppenbarades sedan i koranen om al-Jadd ibn Qays följande ord:

"Bland dem fanns några som sade: "Ge mig tillstånd [att stanna hemma] och bespara mig denna svåra prövning ..." d.v.s., för att han fruktade frestelsen som kvinnorna skulle ge honom i Bani'l Asfar. Men det här är inte fallet. Prövningen som han hamnade igenom att stanna efter från Profetens - frid vare över honom - sällskap och föredra hans liv istället för Profetens - frid vare över honom - liv var något av en mycket större prövning... " Helvetets [lågor] kommer helt visst att innesluta förnekarna [som en mur] " i betydelsen att dem kommer inte hitta nån väg ut eller rymma från den.

(4)

Allah säger också angående al-Munafiqeens ursäkter:

"Om du frågade [dem vad de menade med vad de sade] skulle de säkert svara: "Vi bara skämtade." Säg: "Då var era skämt alltså riktade mot Allah, Hans budskap och Hans Sändebud?" Kom nu inte med [tomma] ursäkter! Ni har förnekat den tro som ni förut bekände."" (([Koranen al-Tawbah 9:65-66]))

Ibn al-Qayyim - må Allah vara barmhärtig med honom - sade:

Om en person säger ord som ger kufr eller talaq på skämt, så har han därmed skilt sig med sin fru och beräknas som en kaafir, även om han bara skämtade, för när han sa det så menade han orden han faktiskt sa. Att han skämtade är ingen ursäkt. Det är annorlunda när en person blir tvingad till att göra nåt, eller han gör ett misstag eller glömmer- alla dessa är ursäktliga. En person som blir tvingad till att säga något är ursäktad, och vad han sa kan bli tillåtet, men en som bara skämtar är inte tillåten att i skämt yttra sig på skämt något ord om

kufir eller om skilsmässa.

När han sa orden så var det med meningen att säga dem, och han kan inte säga att han blev tvingad eller glömde o sa det av misstag eller ignorans. Allah och Hans Profet – frid vare över honom – accepterar inte skämt som en ursäkt som kommer att minska straffet; tvärtom, en som skämtar förtjänar straffet mer. Ser du inte att en person som blir tvingad att säga ord av kufir o verkligen i hjärtat så är han full av tro, men Han accepterar inte nån ursäkt för skämt. Tvärtemot det säger Han:

“ Om du frågade [dem vad de menade med vad de sade] skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade.” Säg: ”Då var era skämt alltså riktade mot Allah, Hans budskap och Hans Sändebud?” Kom nu inte med [tomma] ursäkter! Ni har förnekat den tro som ni förut bekände.”” ([[Koranen al-Tawbah 9:65-66]])

(I’laam al-Muwaqqi’een, 3/63)

Vi säger till varje kättare och hycklare som propagerar kufir och klart o tydligt gör uttalanden av kufir i deras jobb eller dikter, journalistiska artiklar, sångtexter, som sedan ger ursäkten att dem inte menade att förolämpa nån religiös symbol eller nåt som Islam håller heligt eller Profetens – frid vare över honom – personlighet, vi säger till dessa munaafiqeen på varje plats o tid: “Urskulda er inte – vi kommer inte att tro er” ([[al-Tawbah 9:94]])

Vi säger till dem: vänta tills den stora Dagen kommer då det kommer att bli sagt till er:

“Urskulda er inte denna Dag, ni envisa förnekare av sanningen! Ni ska lönas enbart för det som ni gjorde [i livet].”” ([[Koranen al-Tahreem 66:7]])

(5)

En annan av de tomma ursäkter av dem som Allah har berättat om i Koranen är den som Barnen av Israel sa till deras Profet Moses – frid vare över honom – när han ledde dem till det heliga landet (Palestina).

Ibn al-Qayyim – må Allah vara barmhärtig med honom – sa angående dessa Judar: En väg som shaytan hade lurat dem på var när Allah hade räddat dem från Faraos tyranni och förtryck, delade havet för dem, visade dem tecken och mirakel, hjälpte dem, skyddade dem,

gav dem glädje och gav dem vad Han inte gett till någon i 'Aalameen (mänskligheten och jinner, före dem)

"OCH MOSES sade till folket: "Minns Allahs välgärningar mot er, mitt folk, hur Han lät profeter uppstå bland er och gjorde er till herrar i eget hus och skänkte er det som Han inte skänkt något [annat] folk i världen" ([[Koranen al-Maa'idah 5:20]])

Sedan beordrade Han dem att gå in i staden, som Allah påbjudit skulle bli deras. Detta inkluderade den glada nyheten för dem att dem skulle erövra o ta över landet, och staden skulle bli deras, men dem vägrade att lyda Hans order och deras svar på Hans befallning och dessa glada nyheter var:

"[Men] De sade: "Moses! I detta [land] går vi aldrig in så länge [jättarna] är kvar där. Gå, du och din Herre, och kämpa [mot dem]! Vi stannar här."" ([[Koranen al-Maa'idah 5:24]])

Ha i åtanke hur snäll Allahs Profet Moses – frid vare över honom – var mot dem, hur vänligt han behandlade dem, hur han påminde dem om Allahs välsignelse mot dem och Hans löften om att staden skulle bli deras. Han sa till dem vara lydiga o inte vända ryggen åt honom och varnade dem att om dem inte lydde så skulle dem bli förlorarna. Så han kombinerade order och förbud, glada nyheter och varningar, uppmuntringar och hot, och en påminnelse om tidigare välsignelser. Men de svarade i de fräckaste sätt och avlog Allahs order genom att säga:

"De svarade: "Moses! I detta land bor ett folk av jättar " ([[Koranen al-Maa'idah 5:22]])

Dem visade ingen respekt för Allahs sändebud, samma Sändebud som Allah hade pratat med, och dem tilltalade honom med hans första namn istället för o säga "O Allahs Profet". Dem sa att det var starka människor som dominerade den staden, och dem glömde kraften av Han som dominerar himlarna och jorden, Han som kan underkuva dessa "jättar" till de människor som lyder Honom. Deras rädsla av dem där "jättarna" vars liv låg i Allahs händer var större an deras fruktan o rädsla av Allah den Högste, den Upphöjde, och dem hade mer rädsla i deras hjärtan för dem än Honom.

Sedan klargjorde dem och bekräftade verkligen deras olydnad o vägrande när dem sade:

“och där kan vi inte gå in förrän de lämnat det” (([Koranen al-Maa'idah 5:22]))

Å andra sidan så bekräftades deras olydnad på andra sätt:

(1) Dem bekräftade deras anledning för olydnad i: “ De svarade: ”Moses! I detta land bor ett folk av jättar”.

(2) Dem bekräftade att dem inte skulle lyda i ; meningen startar med ordet “inna” som antyder en försäkran, följt av ordet, “lan”, ett avvisande som innebär “aldrig”, d.v.s. vi kommer inte gå in dit nu eller i framtiden.

“Då sade två av dem, [sant] gudfruktiga män som vunnit Allahs välbehag: ” Gå in rakt emot dem genom stadsporten; om ni går in denna [väg], är det ni som får överhanden. Och lita till Allah, om ni är sanna troende!” [al-Maa'idah 5:23] De skulle få vinst med att förlita sig till Allah men istället så dem: [Men] de sade: ”Moses! I detta [land] går vi aldrig in så länge [jättarna] är kvar där. Gå, du och din Herre, och kämpa [mot dem]! Vi stannar hör.” (([Koranen al-Maa'idah 5:24]))

Ära vara till Den som vars tålmod var så stort att när de svarade på Hans order på detta sätt och behandlade Hans sändebud på detta sätt, Han lät bli dem o snabbade inte med att straffa dem. Hans tålmod och vänlighet mot dem var så stort att deras värsta straff blev en vandring i ökning i fyrtio år, med molnen som skugga över solen. ((Ighaathah al-Lahfaan, 2/313))

Efter att nu har nämnt dessa verser där Allah visat deras ursäkter o svaren mot dem borde gå tillbaka o tänka på våra plikter och vad som behövs och förväntas av oss. Vi borde tänka på våra dåliga sidor och ursäkter som vi kommer på och ger andra. Allah har nedsänt Hans bok till Muslimerna och i den befallt oss att lyda Honom och följa Hans order.

Vi har ingen ursäkt att inte följa sharee'ah, och ingen valmöjlighet när det gäller Allahs befallningar.

Låt oss komma ihåg vad Sa'd ibn al-Rabee' sa till Zayd ibn Thaabit vid hans sista andetag:

“Säg till mitt folk Ansar att de har inga ursäkter inför Allah om nån skada når Profeten - frid vare över honom - och deras ögon fortfarande blinkar (d.v.s. att de fortfarande lever).”
Sedan försvann hans själ; må Allah vara nöjd med honom.